

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia Autorów ZAiKS z siedzibą w W.
i Stowarzyszenia Filmowców Polskich
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
z udziałem zainteresowanych: Izby Wydawców Prasy w W., M. F. Spółki z
ograniczoną odpowiedzialnością, M. V. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
o ochronę konkurencji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 2 lipca 2013 r.,
na skutek skarg kasacyjnych powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 1 marca 2012 r.,

- 1. odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych,**
- 2. zasądza od powodów Stowarzyszenia Filmowców Polskich z siedzibą w W. i Stowarzyszenia Autorów ZAiKS z siedzibą w W. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz zainteresowanych Izby Wydawców Prasy w W., M. F. Spółki z o.o. w W. i M. V. Spółki z o.o. w W. kwoty po 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 1 marca 2012 r., , oddalił apelację Stowarzyszenia Autorów ZAIKS (dalej jako powód 1) oraz Stowarzyszenia Filmowców Polskich (dalej jako powód 2) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 lipca 2011 r. w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DOK 6/2008.

W uzasadnieniu swojego wyroku Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że nie podziela zarzutu powoda 1 dotyczącego nieprawidłowego ustalenia rynku właściwego. Wskazał, że substytutywność towarów z punktu widzenia przeciętnego nabywcy jest kluczowa dla wyróżnienia rynku właściwego. Ponadto zwrócił uwagę, że wyznaczenie rynków relewantnych ma znaczenie drugorzędne, gdyż zakwestionowane w niniejszej sprawie porozumienie jest zakazane niezależnie od udziału uczestników w rynku właściwym. Nie podzielił także zarzutu dotyczącego braku konkurencyjności między powodami. Istnienie między powodami wzajemnej konkurencji nie jest zależne od przyznania każdemu z nich zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi o takiej samej treści i zakresie. Obaj powodowie działają na krajowym rynku zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych niezależnie od zakresu udzielonego im faktycznie zezwolenia. Powodowie zawarli między sobą porozumienia dotyczące ustalenia wspólnych stawek wynagrodzeń autorskich pobieranych od użytkowników komercyjnych z tytułu zwielokrotniania utworów audiowizualnych. W ten sposób powodowie liczyli na wyeliminowanie konkurencji między sobą w tym zakresie i taki był skutek zawartego porozumienia. Porozumienie zawarte przez powodów odpowiada dokładnie treści art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity: Dz.U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080, dalej jako uokik 2000) i jest objęte domniemaniem antykonkurencyjności. Powód 1 tego domniemania nie obalił.

Oddalając apelację powoda 2, Sąd Apelacyjny wyjaśnił z kolei, że zarzut niezastosowania art. 3 pkt 1 uokik 2000 w związku z art. 106 ust. 1 oraz art. 107¹ Prawa autorskiego oparty jest na błędnym założeniu, co prowadzi do niewłaściwych wniosków. Regulacja art. 107¹ Prawa autorskiego odnosi się do porozumień zawieranych przez organizacje zbiorowego zarządzania (OZZ) przed złożeniem wniosku o zatwierdzenie wspólnej tabeli wynagrodzeń. Cel i skutek takiego

porozumienia będą zatem przedstawione do akceptacji Komisji Prawa Autorskiego działającej jako organ administracji publicznej. Brak jednak podstaw do twierdzenia, że wszelkie porozumienia między OZZ zostały zalegalizowane na mocy znowelizowanych przepisów. Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że art. 107¹ Prawa autorskiego został dodany w dniu 21 października 2010 r., zaś zaskarżona decyzja pochodzi z dnia 29 sierpnia 2008 r., a porozumienie zostało zawarte w dniu 29 grudnia 2003 r. Nie można zatem mówić o wstecznym zastosowaniu tego przepisu. Nie podzielił twierdzenia, że art. 3 uokik 2000 wyłączał zastosowanie przepisów ustawy do ograniczeń, o których mowa w art. 107¹ Prawa autorskiego. Art. 3 uokik 2000 obowiązywał do dnia 21 kwietnia 2007 r., zaś art. 107¹ Prawa autorskiego wszedł w życie w 2010 r., z czego jasno wynika, że art. 3 ustawy nie mógł mieć zastosowania do art. 107¹ Prawa autorskiego.

Sąd Apelacyjny wskazał także, że Sąd Okręgowy wyznaczył w niniejszej sprawie krajowy rynek sprzedaży utworów audiowizualnych na nośnikach przeznaczonych do własnego użytku osobistego oraz krajowy rynek zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych. Rynki te zostały wyznaczone w oparciu o rodzaj praktyki będącej przedmiotem postępowania. Chybiony jest zarzut niewyodrębnienia rynków sprzedaży egzemplarzy utworów audiowizualnych ze względu na formę sprzedaży. Egzemplarz utworu na płycie DVD sprzedawanej w księgarni jest substytutem egzemplarza tego utworu sprzedawanego razem z prasą. Cena takiej płyty sprzedawanej w księgarni w czasie, gdy licencjodawca zezwala na dokonanie insertu jest już znacznie niższa niż na początku jej funkcjonowania na rynku. Właściwości użytkowe takich płyt są takie same, w obu przypadkach możliwe jest odtworzenie filmu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd pierwszej instancji słusznie przyjął, że celem i skutkiem porozumienia między powodami było ograniczenie konkurencji. Świadczą o tym postanowienia porozumienia ustalające jednolitą stawkę wynagrodzeń, jednolite ceny minimalne, jednolity podział wynagrodzeń pomiędzy uprawnionych twórców, wprowadzające podział obowiązków między jego uczestnikami.

Powód 2 zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w zakresie punktu I oraz w zakresie punktu III. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie: 1) art. 6 ust. 1 i 2 EKPC w związku z niewłaściwym zastosowaniem art. 328 § 1

k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 278 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., poprzez nieprzeprowadzenie rzetelnego postępowania sądowego i niezachowaniem prawa powoda do domniemania niewinności w ramach toczącego się postępowania odwoławczego; 2) art. 4 pkt 10 w związku z art. 4 pkt 8 uokik 2000, poprzez ustalenie nieprawidłowego znaczenia pojęcia konkurencji i konkurenta i przyjęcie, że stosunek konkurencji między OZZ zachodzi z uwagi na możliwość prowadzenia faktycznej, poza granicami udzielonego zezwolenia, działalności w zakresie zbiorowego zarządzania; 3) art. 104 ust. 1 w związku z ust. 2 pkt 2 i art. 105 ust. 1 Prawa autorskiego, poprzez przyjęcie, że OZZ może prowadzić działalność w zakresie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi poza zakresem udzielonego zezwolenia; 4) art. 107¹ Prawa autorskiego, przez błędną wykładnię tego przepisu polegającą na ograniczenie zastosowania tego przepisu jedynie do porozumień zawieranych przez organizacje w związku ze złożeniem wspólnej tabeli wynagrodzeń autorskich, które to naruszenie skutkowało niezastosowaniem art. 3 pkt 1 uokik 2000 w związku z art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 391 k.p.c.; 5) art. 4 pkt 8 uokik 2000 oraz art. 81 ust. 1 lit a TWE, poprzez błędne rozumienie metodologii wyznaczania rynku właściwego; 6) art. 4 pkt 8 uokik 2000 oraz art. 81 ust. 1 lit a TWE, poprzez nieprawidłowe wyznaczenie rynku właściwego i uznanie, że utwory audiowizualne na nośnikach insertowanych do prasy są towarami substytucyjnymi do utworów audiowizualnych dystrybuowanych na nośnikach w wolnej sprzedaży oraz przyjęcie, że usługi zarządzania prawami autorskimi współtwórców utworów audiowizualnych oraz inkasa wynagrodzeń należy takim współtwórcom mieszczą się w jednym rynku właściwym; 7) art. 5 ust. 1 pkt 1 uokik 2000 oraz art. 81 TWE, poprzez przyjęcie, że celem i skutkiem porozumienia zawartego przez powoda 2 i powoda 1 było ograniczenie konkurencji na krajowych rynkach sprzedaży utworów audiowizualnych na nośnikach przeznaczonych do własnego użytku osobistego oraz zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powód 2 powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia trzech zagadnień prawnych. Jako pierwsze zagadnienie prawne wskazał potrzebę ustalenia istnienia stosunku konkurencji pomiędzy różnymi organizacjami zbiorowego zarządzania, pomimo rozbieżnych

zakresów zezwolenia na działalność w zakresie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi. Jako drugie zagadnienie prawne powód 2 wskazał zakres zastosowania art. 107¹ Prawa autorskiego do porozumień zawieranych pomiędzy organizacjami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi oraz prawami pokrewnymi, w szczególności zaś oceny, czy zakresem zastosowania tego przepisu są objęte również porozumienia niezwiązane bezpośrednio z procesem zatwierdzania tabel wynagrodzeń autorskich przed Komisją Praw Autorskiego. Trzecie zagadnienie prawne sformułowane w skardze kasacyjnej powoda 2 dotyczy charakteru postępowania odwoławczego toczącego się przed sądami powszechnymi na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu oraz wpływu zmiany przepisów prawa materialnego skutkujących możliwością dokonania odmiennej oceny prawnoantymonopolowej celu lub skutków zawartego porozumienia na rozstrzygnięcia wydawane w toku postępowań przed sądami powszechnymi.

Powód 1 zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie: 1) art. 1 ust. 1 uokik 2000 w związku z art. 104 ust. 1 oraz art. 106 ust. 1-3 Prawa autorskiego; 2) art. 3 pkt 1 uokik 2000 w związku z art. 131 ust. 1 uokik 2007 w związku z art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 106 ust. 1, art. 110 oraz art. 107¹ ust. 1, art. 110¹ ust. 2, art. 110¹¹⁻¹⁶, 18, 20-23 Prawa autorskiego; 3) art. 4 pkt 10 uokik 2000 w związku z art. 104 ust. 2 pkt 2, ust. 3 i ust. 6 Prawa autorskiego; 4) art. 5 ust. 1 pkt 1 uokik 2000 w związku z art. 4 pkt 8 uokik 2000 oraz art. 101 ust. 1 i 3 TFUE; 5) art. 65 § 2 k.c.; 6) art. 316 § 1 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powód 1 powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na oczywistą zasadność skargi.

Jako istotne zagadnienie prawne powód 1 wskazał problem: „czy nie narusza spójności systemu prawa działanie Sądu, który wobec powinności orzekania według stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania orzeczenia, zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. dokonał oceny porozumienia w sprawie ustalania kwestii wynagrodzenia przez OZZ zawartego w 2003 r. wyłącznie na podstawie art. 3 pkt 1 uokik 2000 z pominięciem faktu istnienia w dacie zawarcia porozumienia art. 108-110 Prawa autorskiego stanowiących o wyłączeniu kwestii ustalania

wynagrodzenia pobieranego przez OZZ spod regulacji ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów”. Powód 1 podkreślił, że w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy oraz Sąd Apelacyjny w sprawie antykonkurencyjności porozumienia przepisy istniejące w dacie zawierania porozumienia znajdowały swój odpowiednik w regulacji zarówno nowej uokik, jak i w treści Prawa autorskiego, po zmianie dokonanej ustawą z dnia 8 lipca 2010 r., co stanowi o wyłączeniu porozumienia dotyczącego niniejszej materii spod oceny na podstawie treści ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, powód 1 wskazał na art. 5 ust. 1 uokik 2000 w związku z art. 4 pkt 8 uokik 2000 i w związku z art. 131 ust. 1 uokik 2007, zgodnie z którym zakazane są porozumienia, których celem i skutkiem jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na rynku właściwym. Sąd Apelacyjny przyjął zaś, że wyznaczenie rynków relewantnych ma w tej sprawie znaczenie drugorzędne, gdyż porozumienie będące przedmiotem niniejszego postępowania jest zakazane niezależnie od udziału uczestników w tychże rynkach (...) oraz, że wyznaczenie rynków właściwym (...) nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy” i w konsekwencji zastosował przepis *contra legem*, gdyż z pominięciem wskazanej wprost w jego treści przesłanki koniecznej – ustalenia rynku właściwego, dodatkowo definiowanej przez ustawę w art. 4 pkt 8 uokik 2000.

Prezes Urzędu wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skarg kasacyjnej obu powodów do rozpoznania. Także M. F. Sp. z o.o. i M. V. Sp. z o.o. (zainteresowani) oraz Izba Wydawców Prasy wnieśli o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Obie skargi kasacyjne nie kwalifikowały się do przyjęcia celem ich merytorycznego rozpoznania.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wynika, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi

kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06; z 19 października 2012 r., III SK 13/12). Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wymogi te uzasadnione są publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 października 2007 r., V CSK 356/07). Zagadnienie prawne musi być nie tylko powiązane z przepisami powołanymi w podstawie kasacyjnej, ale także uwzględniać podstawy samego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11; z 22 maja 2012 r., III SK 45/11; z 4 lipca 2012 r., III SK 2/12; z 27 września 2012 r., III SK 8/12; z 12 kwietnia 2013 r., III SK 32/12).

Odnosząc powyższe wymogi w pierwszej kolejności skargi kasacyjnej powoda 2, Sąd Najwyższy stwierdza, że pierwsze i trzecie zagadnienie prawne nie spełnia utrwalonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego wymogu, zgodnie z którym zagadnienie w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi zawierać w swej treści przepis (przepisy), na tle którego dany problem prawny powstaje (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 sierpnia 2012 r., III SK 4/12; z 4 lipca 2012 r., III SK 3/12).

Drugie zagadnienie prawne dotyczy zaś częściowego problemu wchodzącego w zakres szerszego zagadnienia prawnego, a mianowicie tego, czy art. 107¹ Prawa autorskiego obejmuje porozumienia niezwiązane bezpośrednio z procesem zatwierdzania tabel wynagrodzeń autorskich przez Komisję Prawa Autorskiego. Jednakże w ocenie Sądu Najwyższego w obecnym składzie powyższy problem nie stanowi zagadnienia prawnego sprawy. Przypomnieć należy, że

decyzją Prezesa Urzędu za praktykę ograniczającą konkurencję uznano porozumienia powoda 1 z powodem 2, na mocy którego ustalono jednolite stawki wynagrodzeń autorskich pobieranych od użytkowników komercyjnych z tytułu sprzedaży utworów audiowizualnych na nośnikach przeznaczonych do własnego użytku osobistego. Zgodnie z ustaleniami Sądu Apelacyjnego powód 1 i powód 2 zawarli (aneksowane później) porozumienie, w którym ustalono między innymi, że stawki opłat licencyjnych ustalone przez Komisję Prawa Autorskiego dla powoda 1 będą stosowane także przez powoda 2 w odniesieniu do repertuaru podlegającego licencjonowaniu, a ponadto że strony porozumienia będą kierować się określonym kluczem podziału stawki inkasowanej za dany utwór audiowizualny reprodukowany na nośnikach przeznaczonych do własnego użytku osobistego nabywców. W porozumieniu ustalono również, że powodowie w zawieranych przez siebie umowach będą stosowali określone stawki minimalne za 1 egzemplarz nośnika. W niniejszej sprawie występuje zatem problem prawny dotyczący wyłączenia zastosowania zakazu porozumień ograniczających konkurencję przewidzianego w uokik 2000 z uwagi na określone w przepisach Prawa autorskiego zasady zawierania porozumień przez OZZ. Konkretnie zaś chodzi o wykładnię art. 107¹ Prawa autorskiego w zakresie dotyczącym sformułowania „pobór wynagrodzeń”, a jeszcze bardziej szczegółowo – czy pod pojęciem porozumienia dotyczącego poboru wynagrodzeń należy rozumieć także porozumienia się dwóch OZZ w przedmiocie wysokości tych wynagrodzeń. Drugie zagadnienie prawne skargi kasacyjnej powoda 2 rozmija się zaś z tym problemem prawnym. Ponadto, w przekonaniu Sądu Najwyższego, odpowiedź na tak postawione pytanie, w kontekście treści i celów art. 107¹ Prawa autorskiego oraz art. 3 uokik 2000, jest oczywista: możliwość zawarcia przez OZZ porozumienia dotyczącego poboru wynagrodzeń z tytułu korzystania z utworów objętych zarządzeniem tych organizacji nie wyłącza zastosowania przepisów prawa antymonopolowego do porozumienia, ustalającego stawki tych wynagrodzeń.

Niezależnie od powyższego, uzasadnienie drugiego zagadnienia prawnego skargi kasacyjnej powoda 2 nie odpowiada wymogom sprecyzowanym w ukształtowanym już orzecznictwie Sądu Najwyższego w sprawach z zakresu ochrony konkurencji i regulacji.

Przechodząc z kolei do oceny wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda 1, Sąd Najwyższy stwierdza, że nie jest ona oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Powołane przez skarżącego fragmenty uzasadnienia, choć mogą wydawać się dyskusyjne z punktu widzenia istoty prawa ochrony konkurencji i zarzucanej w niniejszej sprawie praktyki, nie dowodzą oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w kontekście pozostałych wywodów uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego odnoszących się do stanowiska Sądu Okręgowego w zakresie rynku właściwego. Uzasadnienie wyroku nie wskazuje bowiem na to, aby Sąd Apelacyjny zastosował art. 5 ust. 1 pkt 1 uokik 2000 bez uwzględnienia rynku właściwego. Powołane przez powoda 1 fragmenty uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji i zawarte w nich zapatrywania są konsekwencją tego, że zakwestionowane przez Prezesa Urzędu porozumienie zostało zawarte między konkurentami i dotyczy ustalenia cen. Wolą prawodawcy w takich wypadkach nie stosuje się zaś instytucji porozumień bagatelnych, dla aplikowania której wielkość udziału w rynku właściwym ma podstawowe znaczenie.

Sąd Najwyższy stwierdza, że deprecjonowanie znaczenia prawidłowego ustalenia rynku właściwego w tego rodzaju sprawach z zakresu ochrony konkurencji nie jest prawidłowe, aczkolwiek samo w sobie nie wpływa na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Jak już wyjaśniano to wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, ustalenie rynku właściwego w sprawie antymonopolowej ma istotne znaczenie dla wychwycenia reperkusji zachowań przedsiębiorców dla zjawiska konkurencji, a przez to dla wyciągnięcia prawnych konsekwencji tych zachowań przez organ antymonopolowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2013 r., III SK 28/12). Wskazuje na zasady działania danego rynku. Może w konsekwencji rzutować na ostateczną kwalifikację porozumienia jako zakazanego porozumienia ograniczającego konkurencję. Jest tak w szczególności w przypadku porozumień, które z uwagi na swoją treść (przedmiot) odpowiadają formalnie jednemu z nazwanych porozumień ograniczających konkurencję z art. 5 ust. 1 pkt 1 uokik 2000, ale w rzeczywistości z uwagi na zasady działania danego rynku właściwego nie mają antykonkurencyjnego charakteru. Ich celem nie jest bowiem ograniczenie konkurencji, na co wskazuje między innymi kontekst gospodarczy w jakim zostały zawarte. Ten z kolei determinuje sposób działania

przedsiębiorców na rynku właściwym, ustalony w ramach analizy tego rynku. W rezultacie nie każde porozumienie, którego przedmiotem jest ustalenie cen, nawet gdy jest to porozumienie między konkurentami, jest faktycznie (pragmatycznie) objęte zakazem z art. 5 ust. 1 pkt 1 uokik 2000 i uzasadnia podjęcie przez Prezesa Urzędu interwencji w ochronie interesu publicznego.

Odnosząc się do zagadnienia prawnego wniosku powoda 1 o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdza, że ustalenie jego treści w zakresie problemu prawnego, który miałby zostać rozstrzygnięty przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej nasuwa szereg trudności. Zagadnienie prawne zostało bowiem skonstruowane na bazie złożonej z przepisu prawa procesowego (art. 316 § 1 k.p.c.) oraz przepisów prawa materialnego (art. 3 uokik 2000 oraz art. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów oraz przepisów art. 108-110 Prawa autorskiego oraz art. 110¹ i n. Prawa autorskiego). W rezultacie wskazany przez powoda 1 problem prawny dotyczy zagadnienia stosowania przez sądy orzekające w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu przepisów prawa materialnego obowiązujących w dacie orzekania (art. 110¹ i n. Prawa autorskiego, wprowadzonych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r.) do weryfikacji decyzji Prezesa Urzędu wydanej pod rządami uokik 2000 i dotyczącej zachowania powoda 1 z 2003 r. w kontekście unormowania wynikającego z art. 3 ust. 1 uokik 2000. Jednocześnie w zagadnieniu prawnym powód 1 powołuje się na problem stosowania art. 3 ust. 1 uokik 2000 w związku z przepisami art. 108-110 Prawa autorskiego, które obowiązywały w dacie zawierania przez powoda porozumienia zakwestionowanego następnie przez Prezesa Urzędu oraz stosowania art. 3 ust. 1 uokik 2000 w związku z art. 110¹ i n. Prawa autorskiego do oceny zawartego porozumienia. W samej zaś treści zagadnienia prawnego powód 1 stawia problem, czy działanie Sądu drugiej instancji w niniejszej sprawie nie narusza spójności systemu prawa, poprzez zastosowanie do oceny porozumienia zawartego przez powoda w 2003 r. wyłącznie art. 3 ust. 1 uokik 2000 z pominięciem przepisów art. 108-110 Prawa autorskiego w brzmieniu z okresu zawierania porozumienia oraz z pominięciem późniejszych przepisów art. 110¹ i n. Prawa autorskiego, które to przepisy wyłączają zastosowanie uokik 2000 w niniejszej sprawie.

Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda 1 wynika jednak, że istota tego zagadnienia polega przede wszystkim na rozstrzygnięciu kwestii dopuszczalności stosowania zakazu porozumień ograniczających konkurencję w niniejszej sprawie z uwagi na zawartą w Prawie autorskim regulację prawną w zakresie współdziałania OZZ, a dopiero w dalszej kolejności aspektów intertemporalnych, wynikających ze zmiany stanu prawnego w okresie między zawarciem porozumienia, wydaniem decyzji przez Prezesa Urzędu oraz datą orzekania przez Sąd Apelacyjny. Rzutuje to na wymogi, jakie powinna spełniać treść uzasadnienia wniosku, aby przekonać Sąd Najwyższy o publicznoprawnej potrzebie rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego przedstawionego przez powoda 1.

W tym zakresie Sąd Najwyższy stwierdza, że uzasadnienie nie zawiera wyводу, z którego wynikałoby, że zawarte w przepisach Prawa autorskiego unormowania dotyczące ustalania wynagrodzeń pobieranych przez OZZ wyłączają zastosowanie przepisów uokik 2000 z racji tego, że przewidują „ograniczenie konkurencji dopuszczone na mocy innej ustawy” w rozumieniu art. 3 ust. 1 uokik 2000. Powód 1 zakłada, że nowe przepisy Prawa autorskiego wyłączają zastosowanie uokik 2000, poprzestając na przywołaniu stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z 2 kwietnia 2009 r., III SK 19/08. Wyrok ten dotyczył jednak kwalifikowania jako praktyki ograniczającej konkurencję posługiwania się przez OZZ stawkami opłat licencyjnych zatwierdzonymi przez Komisję Prawa Autorskiego, której decyzja w tej kwestii została następnie uchylona przez sądy administracyjne. Odnosił się zatem do wykładni i stosowania art. 3 ust. 1 uokik 2000 w zakresie obejmującym ewentualne indywidualne praktyki ograniczające konkurencję o charakterze eksploatacyjnym. Z poglądów wyrażonych w tym wyroku nie można jednak wyprowadzać bezpośrednio założenia, zgodnie z którym przepisy Prawa autorskiego dotyczące ustalania wysokości wynagrodzeń pobieranych przez OZZ wyłączają zastosowanie przepisów ustawy antymonopolowej do oceny takiego porozumienia, jakie zostało zakwestionowane przez Prezesa Urzędu w niniejszej sprawie. W konsekwencji nie ma zatem potrzeby rozstrzygnięcia zagadnienia w tej części, która dotyczy art. 316 § 1 k.p.c. i wpływu zmiany przepisów prawa normujących zachowanie przedsiębiorcy

po wydaniu decyzji Prezesa Urzędu na podstawie prawną sądowej kontroli legalności i celowości tej decyzji.

Stwierdzając zatem, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 w związku z § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, orzekł jak w sentencji.